

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 4, ÅRGÅNG 1

JULEN 2012 (63 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktionens adress: Institutet för hylozoiska studier, Box 92085, 541 02 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Plusgirokonto nr: 441 76 46 – 9, Institutet för hylozoiska studier

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidning, som härmed offentliggör sitt fjärde nummer. Detta publiceras den 21 december, dagen för vintersolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars, dagen för vårdagjämningen, nummer 2 utgavs den 20 juni, dagen för sommarsolståndet, nummer 3 publicerades den 22 september, dagen för höstdagjämningen, och avsikten är att också de i framtiden följande numren skall utkomma vid dagjämningarna och solstånden. Tanken är alltså att ge ut fyra nummer per år; för nästkommande år gäller att vårnumret skall utkomma den 21 mars, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidning är flerfaldig: informera om aktuella händelser, besvara frågor om esoteriken i allmänhet och hylozoiken i synnerhet, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, dessliques kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

Detta julnummer är mer omfattande än något av de föregående numren. Förutom frågor och svar bjuder vi på två texter ur dr Nicolls psykologiska kommentarer, översättningar av PW, och fortsätts publiceringen av red:s uppsats om pytagoreiska aktiveringsmetoder.

Hylozoik på italienska

De första texterna av Laurency i översättning till italienska har nu publicerats på denna hemsida, www.hylozoik.se. Det rör sig om den första och viktigaste avdelningen av *Kunskapen om verkligheten*, nämligen "Verklighetsproblemen, del ett", och en underavdelning av *De vises sten*, "Esoterisk kosmologi": "I problemi della realtà, parte prima" respektive "Cosmologia esoterica". Dessa översättningar är visserligen fullständiga men behöver ytterligare bearbetas något, innan de publiceras på Förlagsstiftelsens hemsida, www.laurency.com

Boken *Förklaringen*

Inför nyutgivningen av boken *Förklaringen* genomgår texten en bearbetning. Upptäckta fel rättas, vissa förtydliganden införes, språket förbättras. Sedan början av november månad ligger en ny fattning av denna bok ute på www.hylozoik.se. Texten består av pdf-dokument, tolv för de lika många avdelningar bokens huvudtext består av; dessutom har tillagts kommentarer, instuderingsfrågor och en redogörelse för bokens tillkomsthistoria.

Vi går inte under (eller över) i dag heller

Red. har fått frågan hur man från hylozoisk synpunkt skall betrakta de påståenden som gjorts rörande något slags utomordentlig händelse som skall inträffa just i dag, den 21 december 2012, och beröra hela mänskligheten på ett genomgripande sätt. Enligt en viss tolkning skulle det röra sig om en världsomfattande katastrof, enligt en annan om att mänskligheten kollektivt genomgår en stor andlig förvandling, ett slags ögonblickligt språng i medvetandets utveckling, ”lyfts upp i femte dimensionen” eller något dylikt. Gemensamt för alla dessa ”förutsägelser” är att de påstås bygga på eller framgå av det centralamerikanska mayafolkets kalender, vari just denna dag utmärks såsom avslutningen av en större cykel, omfattande mer än fem tusen år.

Oavsett hur det förhåller sig med mayakalendern, oavsett om dess moderna uttolkare rätt förstått dess cykelindelning och dennas innebörd, kan ingen esoteriker, allra minst en hylozoiker, fästa något större avseende vid dylika ”förutsägelser” om vare sig världsundergång eller stora kvalitativa språng i mänsklighetens kollektiva medvetenhetsutveckling. Hylozoikern kan lugnt lämna beskedet: mänskligheten går inte under i dag och går inte heller över i något högre medvetenhetstillstånd.

Vår planets mänsklighet räknar i allt 60 miljarder individer (monader). Eftersom endast c:a sju miljarder finns i inkarnation för närvarande, betyder det att majoriteten lever i planetens emotionala, mentala och kausala världar. De befinner sig i vilotillstånd i avvaktan på ny inkarnation. En minoritet av dessa har redan nått kulturstadiet och högre stadier och har alltså inte mycket att lära av de primitiva förhållanden, som råder i vår nu inkarnerade mänsklighet. Denna består till c:a 85 procent av människor på barbar- och civilisationsstadierna.

Det är en förhållandevis utvecklade minoritet av planetens totala mänsklighet, som bildar majoriteten av de nu inkarnerade. Under de senaste tolv tusen årens världshistoria har i stort sett samma individer inkarnerat gång på gång. På motsvarande sätt är framtidens epoker avsedda för kollektiv inkarnation av högre stående människor. Detta förklarar varför den kända delen av världshistorien varit det fasansfulla lidandets historia. Den yngre delen av mänskligheten har fått härja fritt och leva ut sin primitivitet.

Förhållanden kan emellertid snabbt förbättras. Men inte på det sätt som vissa ockulta svärmare eller new-age-fantaster tänker sig det idag, att majoritetens medvetenhet raskt höjs, enbart därför att vi inträtt i en ”ny tidsålder”. Utan främst genom att allt fler grupper på kultur-, humanitets- och idealitetsstadierna börjar inkarnera och blir ledare och lärare för en desorienterad mänsklighet, samtidigt som stora grupper av de mindre utvecklade slutar att inkarnera för lång tid framåt.

Det finns nog dessvärre inga förutsättningar för en dylik snabb höjning av den allmänna medvetenhetsnivå, så länge det ser ut som det gör i mänskligheten med rådande maktförhållanden inom politik, näringsliv, finansväsen och massmedier, vilka förhållanden givetvis avspeglar det allmänna masstillståndet. Som sakerna nu står är det därför ytterst få individer på de båda högsta mänskliga stadierna, det egentliga mentalstadiet (humanitetsstadiet) och kausalstadiet (idealitetsstadiet), som finner det mödan värt att inkarnera. I den mån de inkarnerar, får de finna sig i att i stort sett kunna nå och upplysa endast dem som redan själva nått fram till väsentlig förståelse. De får däremot inte förvänta sig att kunna påverka de övriga, knappast ens dem på kulturstadiet, om de redan fastnat i någon av de oräkneliga, på detta stadium oemotståndligt attraktiva ockulta eller mystiska sekterna och ideologierna (obs! inte ideologi, med verklighetsideer).

Frågor av studerande

RN i Söderhamn har ställt oss två frågor, som vi återger in extenso och besvarar.

1. ”Hela livet har jag funderat på vad som händer efter döden (lite mera i detalj).

Det finns lite info om det, till exempel i *Livet efter döden* av C.W. Leadbeater och *Döden det stora äventyret* av Alice A. Bailey. Båda dessa böcker är ju skrivna för mycket länge sedan. Har det kommit mera info om detta?

Att fysiska sjukdomar försvinner vid döden, det tror jag på – ”döden är den största läkaren”. Men hur är det med psykiska sjukdomar? Försvinner de också? Kan man få medicin på andra sidan? Eller behövs det inte? Behöver man äta? Kan man äta? I högre världar av finare materia – kan man stå på fast underlag eller sjunker man genom golvet? Går man som vanligt? Eller glider man fram? Kan man kanske t.o.m. flyga? Kan man studera hylozoik, esoterik och dylikt på andra sidan? Kan man göra nytta för människor – kan man hjälpa till med något? Kan man sova, eller behöver man inte det? Är det dag och natt på andra sidan, finns det fågelsång och fåglar, tama och vilda djur där? Är de farliga? Finns det en natur där? Finns det sol och måne? Kommer man ihåg det man lärde sig här jorden? Det finns hur många frågor som helst i detta ämne!”

Svar: Att de båda böcker Du nämner är gamla, har ingen större betydelse vad deras tillförlitlighet anbelangar. Jag påminner om att Laurency lämnar ganska mycken information i detta ämne, både vad avser själva dödsprocessen, alltså övergången från fysiska världen till emotionalvärlden, och det liv i denna värld som sedan följer, liksom den senare övergången till högre världar, alltså först mental- och sedan kausalvärlden. Till ämnet hör faktiskt också den närmare beskrivningen av förhållandena i emotionalvärlden, såsom dessa ter sig för tillfälliga mänskliga besökare, alltså inte för de mer ”permanent boende” s.k. döda, utan för sådana som förvärvat förmågan att medvetet besöka emotionalvärlden medan organismen sover. Det är ju samma värld det handlar om för båda kategorierna, och att den ter sig olika för olika mänskliga individer, så att deras vistelse i den blir bättre eller sämre, mer eller mindre ändamålsenlig, beror främst på deras medvetenhetsnivå och kunskap, inte så mycket på om de är s.k. döda (mer ”permanent” boende) eller tillfälliga besökare under sömnen. Den sistnämnda kategorin synes bli vanligare, och flera tillhörande den har skrivit om sina erfarenheter, till exempel Robert Monroe, vilkens tre böcker (*Journeys out of the Body*, *Far Journeys*, *Ultimate Journey*) jag refererade i artikelserien ”Vandrare mellan världar” (se www.veidos.se). Den sista av Monroes böcker finns översatt till svenska: *Yttersta resan* (Natur och kultur 1995). Man skall dock noga se upp med författare, som skriver i detta ämne på grundval av egen erfarenhet, och man får bruka stor urskillning i vad man väljer att läsa, ty somliga av dem är svartmagiker, och inte alla av den kategorin tillstår det öppet, såsom svensken fil. dr Thomas Karlsson gör.

Man skall aldrig för ett ögonblick glömma att emotionalvärlden framför alla andra världar är svarta logens värld, att planethierarkin inte tar någon som helst beaktning med denna värld utan snarast behandlar den som om den inte funnes.

Här är de ställen i Laurencys verk som ger mest och bäst information om dessa ting: KOV 1.34.25-35, 3.4.13,14; DVS 2.40, 3.65.7; MV 5.L1 4.24.7-9; L2 6.25; L3 10 och i synnerhet 10.5.

Att sådana sjukdomar, som har sin orsak i fysiska skador, försvinner efter döden, är riktigt. Detta gäller även sådana psykiska defekter och lidanden, som har sitt upphov i fysisk-organiska nervsystemet och i eterhöljet. Sådana psykiska sjukdomar, som beror på defekter i emotionalhöljet, övervinns allteftersom detta hölje upplöses, och definitivt när individen genom ”andra döden” övergår till mentalvärlden. Om defekten däremot sitter i mentalhöljet, blir

individen helt botad först efter övergången till kausalvärlden och därefter lever uteslutande i sitt kausalhölje. Kausalhöljet, människans enda odödliga hölje, kan nämligen inte vara defekt eller drabbat av sjukdom; det kan endast vara mer eller mindre utvecklat (utbyggt). Och ju mer utbyggt och aktiverat detta hölje är, desto mer medvetet lever människan i det och i kausalmedvetenheten. För mänsklighetens majoritet på barbar- och civilisationsstadierna finns inget medvetet kausalt liv, utan ett sådant är möjligt först för minoriteten (15 procent) på de tre högre stadierna: kultur-, humanitets- och idealitetsstadierna.

Mediciner i vanlig fysisk mening finns inte i emotionalvärlden och skulle för övrigt inte behövas. Däremot förekommer helande, som kan vara mer eller mindre effektivt. Liksom i fysiska världen finns det hjälpsamma individer även i emotionalvärlden, och de kan liksom de i fysiska världen vara mer eller mindre kunniga, mer eller mindre effektiva i sin hjälp. Ett avsevärt hinder för all ändamålsenlig verksamhet i emotionalvärlden är den genomgående illusiviteten, det vill säga det faktum att den sekundära emotionalmaterien (av vilken alla de emotionalformer består som människor alls kan uppfatta) formar sig oerhört lätt och snabbt efter individernas önskningar och förväntningar eller misstankar och rädslor, också omedvetna sådana, så att självbedrägeriet är regel snarare än undantag.

Man behöver inte äta. Inte heller sova, i varje fall inte i de tre högre regionerna av sex (48:2-4). I de tre lägre (48:5-7) förekommer det att "nydöda" sover under det att motsvarande molekylarslag i emotionalhöljet upplöses. Andra, som fått lära sig metoden för detta, delar emotionalhöljet itu, så att det blir en halva av de tre lägre molekylarslagen och en av de tre högre, flyttar sedan omedelbart över till den högre halvan och lämnar den lägre att upplösas, detta för att slippa alla de obehag och störningar som finns i de tre lägre regionerna.

Människornas liv efter "döden" är mycket olika beroende på deras stadium och nivå i medvetenhetsutvecklingen, föregående förståelse och kunskap och även det tillstånd de befann sig i då de lämnade det fysiska. För den som har om så bara någon esoterisk kunskap och förståelse gäller det att förbereda sig redan i detta livet på det som en dag kommer för oss alla utan undantag. Genom att systematiskt förädla sitt känsloliv kan man avsevärt förkorta vistelsen efter "döden" i emotionalvärldens tre lägre regioner.

Alla som studerar hylozoik skall begrunda ett tänkespråk, som var gängse i den pytagoreiska skolan: "Den som söker det verkliga i livet, kommer att söka det också i döden. Den som söker det överkliga i livet, kommer att söka det också i döden."

Vad man heller aldrig får glömma är att i emotionalvärlden gäller – både för de s.k. döda och för tillfälliga besökare under den levande organismens sömn – "ske dig som du tror" (hoppas, önskar, men också befarar). Tror man att man befinner sig på ett ställe, där man har fast mark under fötterna, så står man också på fast mark, ända tills man tror något annat. Flyga går i stort sett bra, så länge man tror att man kan, men när tvivlet (först undermedvetet) griper en, sjunker man. Om man befinner sig i sällskap med sådana s.k. döda, som inte förstått sitt tillstånd och försöker leva vidare som de gjorde på jorden, bör man avstå från att flyga, eftersom allt sådant man gör, som påminner dem om att de är "döda", lätt gör dem förlägna eller bedrövade.

Också i emotionalvärlden kan man bedriva allehanda studier, också i esoterik och hylozoik, om man träffar individer, som är hemmastadda i dessa ämnen och beredda att undervisa. Allmänt gäller att lika dras till lika, så att kunskapsökare dras till, finner och berikar varandra i högre regioner, medan skvallerbyttor, förtalare och andra hyenor dras till, finner och förgiftar varandra i de två lägsta regionerna.

Däremot är forskning eller objektivt kunskapsinhämtande uteslutet i emotionalvärlden, detta på grund av denna världs illusivitet. Eftersom emotionalmaterien formar sig efter önskan, går det att objektivt bevisa allt man önskar bevisa och detsamma gäller givetvis om att vederlägga dessa bevis. Man kan visa att det går hur lätt som helst att steka ett ägg i den

egna handflatan. En annan kan sedan förbättra ”underverket” med att rulla ihop det stekta ägget till ett helt ägg igen, låta det kläckas till en kyckling, som genast blir en fullvuxen höna, som värper ett ägg och så vidare utan ände.

Natt finns inte i emotionalvärlden och högre världar, endast ljus som blir allt starkare för varje högre molekylarslag. Bara i fysiska världen (etervärlden inräknad) växlar dag och natt.

Alla slags former, som fantasin överhuvudtaget kan föreställa sig, finns i emotionalvärlden, och tar omedelbart gestalt, när man önskar eller befarar dem. Naturscenerier, såväl behagliga som obehagliga, tama och vilda djur, helvetesplågor och himmelska njutningar. Allt detta är illusoriskt, det vill säga är format av den livsokunniga fantasin, finns till så länge man tror på det men kan sopas bort av en enda insiktsfull, beslutsam tanke.

Även om somliga av dessa illusionsformer kan te sig hotfulla och skrämmande, kan ingen av dem vålla någon skada. ”Farliga” är de därför knappast. Om regel nummer ett beträffande emotionalvärlden är ”ske dig som du tror”, så är regel nummer två: ”var inte rädd, var modig!” Rädslan bara lockar fram ännu fler och skenbart ännu ”farligare” väsen. Men de kan inte skada dig. De kan inte döda dig, ty du är monaden och den är odödlig, och för monaden finns ingen död, endast övergång till högre världar. Om vilddjur i emotionalvärlden synes slita sönder din kropp, så måste du inse att denna skenbara kropp inte kan vara något annat än en emotionalform, som är lika illusorisk som allt annat i emotionalvärlden (vilddjuren inräknade), vilket bevisar sig i att den kan forma sig återigen och lika blixtnabbt som den revs sönder.

Somliga av de människor, som vistas i emotionalvärlden, minns sitt jordeliv, de flesta gör det inte. Allt beror på medvetenhetsnivån och graden av upptagenhet med emotionallivet. Här som i de flesta andra hänseenden kan man jämföra tillståndet i emotionalvärlden efter ”döden” med motsvarande tillstånd i drömmen under det att organismen sover. Hur vanligt är det att man i drömmen inser att det är en dröm och att man befinner sig i illusionernas värld efter att ha somnat i fysiska världen? Nej, det är inte vanligt ens för dem som fått viss esoterisk kunskap om dessa förhållanden. Vistelse i emotionalvärlden, antingen det är tillfälligt i drömmen under jordelivet eller stadigvarande efter ”döden”, är det mest illusiva tillstånd människomonaden kan befinna sig i.

2. ”De flesta människor på jorden längtar efter Kristi återkomst. En del människor fasar också för att antikrist skall framträda. Baileys bok *Kristi återkomst* skrevs ju för mycket länge sedan, och jag undrar hur situationen är nu. Det finns människor som tror sig vara Kristus och det finns somliga man kan misstänka vara antikrist. Sannerligen en svår fråga! Troligen vet planethierarkin hur det ligger till. Kanske har den ett tröstande ord till en längtande mänsklighet.”

Svar: Också Laurency skriver om detta ämne, och i tiden senare än Bailey. Här följer uppgifter om ställen i hans böcker, där ämnet avhandlas och den intresserade kan förkovra sig: *Kunskapen om verkligheten* 6.12.67, 7.15.6; *Livskunskap Ett* 2.6.10, 2.14, 5.16, 5.18.11; *Livskunskap Två* 3.50.3, 9.5.2; *Livskunskap Tre* 5.30.2, 6.1.2, 6.1.4, 18.5; *Livskunskap Fyra* 3.38; *Livskunskap Fem* 7; *Människans väg* 9.14.2, 9.217.1, 12.1.8, 16.9.2, 16.28, 18.27.2.

PT i Göteborg har frågat oss om sambandet mellan den s.k. fjärde vägens undervisning, offentliggjord av G.I. Gurdjieff och P.D. Ouspensky, och hylozoiken.

Svaret är att sambandet ligger i att båda har sitt ursprung i den pytagoreiska skolan. Även om fjärde vägen inte lyckats bevara det hylozoiska systemet, den pytagoreiska världsåskådningen, annat än i några delar, förvisso viktiga, såsom läran om trekrafter, förståelsen att ”allt är materia” och att medvetenheten måste väckas och aktiveras ur materien, vidare den grund-

läggande sjuindelningen ("oktavernas lag"), visserligen förvanskad, samt några andra viktiga läror, såsom den om niokrafter ("enneagrammet"). Det värdefulla med fjärde vägen ligger således inte i världsåskådningen, utan i förklaringarna och anvisningarna om arbetet med att aktivera högre medvetenhet. Med undervisningen om själviakttagelsen, själverinringen, samvetet, icke-identifieringen med flera metoder har Gurdjieff och Ouspensky faktiskt bättre och utförligare än några andra i modern tid verksamma lyckats förklara dessa aktiveringsfaktorer och -metoder, som den pytagoreiska skolan ursprungligen lärde. Laurency hade inte särskilt stort intresse av denna sida av undervisningen, och Bailey hade ingen förståelse för hylozoiken (hade aldrig varit invigd i pytagorismen). Det system som Ouspensky utformade byggde på Gurdjieffs muntliga undervisning, och han hade i sin tur studerat denna "okända lära" i en esoterisk skola, som låg i det avlägsna hörn av Afghanistan som kallas "ljusets land" (Nuristan), en skola som bevarat vissa delar av den pytagoreiska traditionen, den praktiska undervisningen bättre än den teoretiska. Denna skola är nu inte längre verksam i detta av krig sönderslitna land. Man förutsåg i god tid vad som komma skulle och drog bort.

Det är svårt att tänka sig något för den esoteriska rörelsen skadligare än krig. Oräkneliga är de kunskapsskolor som förstörts i krig. I detta fall bär Förenta staterna huvudansvaret, eftersom det genom sitt finansiella och militära stöd till afghanska mujahedin (bland vilka Usama bin Ladin gjorde sina första militärpolitiska lärospån) avsiktligt provocerade Sovjetunionen till att invadera Afghanistan och sedan fortsatte att stödja mujahedin, tills dessa besegrade den kommunistiska supermakten. Den andra invasionen och ockupationen av Afghanistan, den som Förenta staterna med bundsförvanter företog sig i oktober 2001 och som alltjämt pågår, motiverades med den föregivna nödvändigheten av att bekämpa samma mujahedin, som man hjälpt till att bygga upp med pengar och vapen. Det är just så onskans makter arbetar, och sedan urminnes tider, nämligen att framkalla krig genom att bygga upp aggressionen på båda sidorna i en konflikt, som annars kunde ha lösts med fredliga medel. Här skall inte sägas mer om just detta, men den som är intresserad av detaljer hänvisas till den artikel som återfinns under rubriken "Revor i täckelset" på www.veidos.se – följ den inre länken till "Rapporter från fängelseplaneten".

Två texter om själviakttagelse ur dr Nicolls psykologiska kommentarer

I

Skillnaden mellan iakttagelse och själviakttagelse

Att iakttaga och att iakttaga sig själv är två olika saker. Båda kräver uppmärksamhet. När man iakttar är uppmärksamheten riktad utåt genom sinnena. När man iakttar sig själv är uppmärksamheten riktad inåt, och det finns inget sinnesorgan för detta. Detta är en orsak till att själviakttagelse är svårare än iakttagelse i största allmänhet. För den moderna vetenskapen måste verkligheten vara iakttagbar (objektiv). Det som ej kan iakttagas med sinnena eller med sinnena genom olika hjälpmedel som teleskop, mikroskop och andra känsliga optiska, elektriska eller kemiska instrument, förkastas. Det har ibland framhållits att ett av de allmänna målen med detta arbete är att förena västerländsk vetenskap och österländsk visdom. Om vi bestämmer den västerländska vetenskapens utgångspunkt genom dess praktiska sida som det iakttagbara, hur definierar vi då detta arbetes utgångspunkt?

Vi kan bestämma arbetets utgångspunkt som det *själviakttagbara*. Det börjar praktiskt sett med själviakttagelse. Dessa båda utgångspunkter leder i helt skilda riktningar. En människa kan ägna hela sitt liv åt att iakttaga företeelser i omvärlden – stjärnorna, atomer, celler osv. Hon kan samla på sig en ansevärd kunskap på detta sätt – dvs. kunskap om den yttre världen, den del av universum som kan upptäckas genom våra sinnen eller genom dessas hjälpmedel. Detta är ett slags kunskap, och genom denna kan förändringar ske i den yttre världen. Flera

slags förbättringar, bekvämligheter och förbättrade metoder kan uppfinnas. All denna kunskap kan, om den brukas rätt, användas för att förbättra människans yttre förhållanden. Den kan inte ändra människan själv. Det slags kunskap, som kan ändra den inre människan, kan inte erhållas enbart genom iakttagelse. Den finns inte att hämta i den riktningen, dvs. i sinnenas utåtriktade aktivitet. Det finns ett annat slags kunskap möjlig för människan, och den börjar med själviakttagelse. Detta slags kunskap vinnes inte genom sinnena, eftersom vi inte har något sinnesorgan som kan riktas mot det inre livet och genom vilket vi kan iakttaga oss själva så enkelt som vi iakttar ett bord eller ett hus. Den första kunskapen kan ändra människans yttre liv. Den andra kunskapen kan ändra människan själv. Iakttagelserna är ett medel för att förändra världen, själviakttagelsen är ett medel för att förändra människan själv. Vi måste dock utgå från kunskap för att lära oss något, och all kunskap börjar med sinnena. Kunskapen om detta system börjar med att man hör eller läser om den. Den börjar med sinnena. Människan måste uppmanas att iakttaga sig själv och i vilken riktning hon skall iakttaga, skälen till att hon bör göra detta osv. Vad hon än hör eller läser i anslutning till detta måste först börja med sinnena. Från den synpunkten börjar även den kunskap arbetet talar om från den iakttagbara verkligheten liksom vilken annan verklighet som helst. Människan måste börja med att ge arbetet yttre uppmärksamhet. Hon måste vara uppmärksam på vad som sägs, på vad hon kan läsa om den osv. Med andra ord berör arbetet även sinnevärlden. Av denna anledning kan det vara lätt att blanda denna kunskap med den som kan erhållas endast genom vad sinnena kan påvisa och, då den ligger parallellt med denna, även hämmas av den. Så länge människan inte förmår skilja på kvaliteten av den kunskap som detta system lär ut och den som vetenskapen lär, det vill säga så länge människan inte har något "magnetcentrum", som kan skilja på kunskapernas kvalitet, kan denna sammanblandning av dessa kunskapsvärldar vålla förvirring. Denna förvirring kan bestå, även om en människa fortsätter i arbetet, såvida hon inte anstränger sig att förstå arbetet rätt, dvs. bedömer arbetet endast efter vad hon ser genom andra omkring sig. Arbetet förblir då på sinnenas plan. Vad innebär då den ansträngning som krävs för att hon skall knyta an rätt? Människan måste åstadkomma en riktig uppdelning inom sig, mellan två olika delar av verkligheten som möter henne. Människan står mellan två världar – en yttre iakttagbar värld som kommer in i henne genom sinnena och som delas av alla och en inre värld som inte förmedlas av sinnena och som inte delas av någon annan. Närmandet till denna inre värld är individuellt och unikt, ty även om alla människor i världen kan iakttaga dig, är det bara du som kan iakttaga dig själv. Denna inre värld är den andra verkligheten och den är osynlig. Om du betvivlar att denna andra verklighet existerar, ställ dig själv frågan: Är mina tankar, känslor, förmimmelser, rädslor, hopp och besvikelser, min glädje, mina begär, mina sorger verkliga för mig? Om du säger att de inte är verkliga och att endast bordet och huset som du kan se med dina yttre ögon är verkliga, blir själviakttagelsen meningslös för dig. Låt mig fråga dig: I vilken verklighets värld lever du och har ditt väsen? I världen utanför dig, som ger sig tillkänna genom sinnena, eller i den värld som ingen ser och som endast du kan iakttaga – denna inre värld? Jag tror att du håller med att det är i den inre världen, som du verkligen lever hela tiden, där du känner och lider. Båda dessa världar kan sannas experimentellt, den yttre iakttagbara världen och den inre själviakttagbara världen. Man kan bevisa saker i den yttre världen och man kan även bevisa saker i den inre världen. I det ena fallet genom iakttagelse och i det andra fallet genom själviakttagelse. Vad gäller det senare fallet, kan allt det som detta arbete lär att du måste uppmärksamma och erfara inom dig sannas genom själviakttagelse. Ju mer du öppnar denna värld som heter "du själv", desto mer förstår du att du lever i två världar, i två verkligheter, i två miljöer, den yttre och den inre; och liksom du måste lära dig om den yttre världen (den som kan iakttagas), hur man går, hur man undviker att falla utför branter eller vandra ner i träsk, så kan du med hjälp av arbetets kunskap lära dig hur man undviker onda människor, inte äter gift osv. Du börjar

lära dig hur man går i den inre världen som öppnas genom själviakttagelse. Låt oss ta ett exempel från dessa två verkligheter, till vilka helt olika sanningar hör. Antag att en människa befinner sig på en middag. Allt hon ser, hör, smaker och dofter hon känner, allt han rör vid, hör till den första verkligheten. Allt hon tänker och känner, tycker om eller inte tycker om, hör till den andra verkligheten. Hon befinner sig således på två middagar som registreras på olika sätt, en yttre och en inre. Alla våra erfarenheter ter sig på liknande sätt. Den yttre erfarenheten och våra inre reaktioner på denna. Vilken av dessa är *verkligast*? Vilket register utgör vårt personliga liv? Den yttre eller den inre verkligheten? Är det inte sant att det är den inre världen? Är det inte den inre världen där vi står och faller, där vi ständigt svänger fram och tillbaka och kastas omkring, där vi plågas av svärmar av negativa tankar och sinnesstämningar, där vi förlorar allt och förstör allt och stapplar omkring och faller utan att vi ens förstår att det finns en inre värld som vi lever i hela tiden? Denna inre värld kan vi lära känna endast genom själviakttagelse. Endast då kan vi börja fatta att vi under hela vårt liv gjort ett stort misstag. Allt vi har sett som "oss själva", öppnar sig som en hel värld. I denna värld måste vi först lära oss att se och för detta ändamål krävs ljus. Det är genom själviakttagelse detta ljus framkallas. (*Psychological Commentaries on the Teaching of G.I. Gurdjieff and P.D. Ouspensky* av dr Maurice Nicoll, vol. I, ss. 46-50.)

II

Själviakttagelse

Mycket kan sägas om själviakttagelse, om vad den är och vad den inte är. Hela arbetet utgår från en människa som börjar iaktta sig själv. Själviakttagelse är ett hjälpmedel till självförändring. Allvarligt menad och ihållande själviakttagelse leder, om den utföres rätt, till definitiva inre förändringar inom en människa. Låt oss betrakta själviakttagelse i förhållande till ett misstag som ofta sker. Misstaget är att sammanblanda själviakttagelse och vetande. Att veta och att iakttaga är inte detsamma. Du kan veta att du sitter i en stol i ditt rum, men kan du säga att du verkligen iakttar detta? På ett djupare plan kanske du vet att du befinner dig i ett negativt tillstånd, men det betyder inte att du iakttar detta. En person i arbetet sade till mig att han avskydde någon intensivt. Jag sade: "Försök att iaktta det", Han svarade: "Varför skulle jag iaktta det? Det behöver jag inte. Jag vet det redan." I ett sådant fall förväxlar denna person vetande med iakttagelse dvs. han förstår inte vad själviakttagelse är. Dessutom har han inte förstått att själviakttagelse som är aktiv, är ett hjälpmedel till självförändring, medan att endast veta, som är passivt, inte är det. Vetande är inte en akt av uppmärksamhet. Själviakttagelse är en akt av uppmärksamhet riktad inåt, mot vad som pågår inom dig. Uppmärksamheten måste vara aktiv och riktad. I det fall du tycker illa om en person, kan du lägga märke till vilka tankar som samlas i ditt inre, den kör av röster som talar inom dig, vad de säger, vilka obehagliga känslor som strömmar fram osv. Du märker också att du behandlar den person som du ogillar mycket dåligt inom dig. Ingenting är tillräckligt dåligt att tänka om honom eller känna om honom. Att se allt detta kräver riktad uppmärksamhet, inte passiv uppmärksamhet. Uppmärksamheten kommer från den iakttagande sidan, medan tankar och känslor hör till den iakttagna sidan inom dig. Detta delar dig i två delar. Det finns ett talesätt som lyder: "En människa är först en, sedan två och därefter en". Den iakttagande sidan, "jaget", står på insidan av eller över den iakttagna sidan, men dess oberoende medvetna makt varierar, genom att den i vilket ögonblick som helst kan försvinna. Då blir du helt och hållet identifierad med ditt negativa tillstånd. Du iakttar då inte längre ditt tillstånd, utan är det. Du kan då säga att du vet att du är negativ, men det är inte detsamma som att du iakttar det. Om det iakttagande "jaget" stöds av andra "jag" som värderar arbetet och som minns det och önskar bli mer medvetna, så dränks det inte så lätt i floden av negativa saker. Det hjälps då av och utgör en del av den s.k. vice förvaltaren. Allt detta är helt klart något annat än att veta att man är negativ.

Passivt vetande kan sägas vara mekaniskt. Mekanisk själviakttagelse har ingenting med arbetets själviakttagelse att göra. Människor förväxlar inte bara vetande med själviakttagelse utan de förväxlar även tänkande med iakttagelse. Tänkande är något helt annat än själviakttagelse. En människa kan tänka på sig själv en hel dag utan att iakttaga sig själv en enda gång. Att iakttaga sina tankar är inte detsamma som att tänka. Det skall nu stå klart att veta och att tänka inte är detsamma som att iakttaga. Det frågas ofta: "Vad skall jag iakttaga"? För det första förklarar arbetet noga vad man måste börja iakttaga. Senare måste man uppnå en mer fullständig iakttagelse av sig själv under en hel dag eller en vecka, och se sig själv som en utomstående person. Man måste då tänka vad han skulle tänka om sig själv om han mötte sig själv. Han skulle förstås hjärtligt ogilla denna person som är en själv. Man måste iakttaga allt i sig själv och alltid som om det inte vore en själv utan DEN. Det betyder att man måste säga: "Vad gör DEN?" inte "Vad gör JAG?" Man ser sedan de tankar och känslor som pågår inom honom, dessa privata skådespel och dramer, de förslagna lögner, det tal, de ursäkter och påfund med mera, som passerar genom honom, det ena efter det andra. Plötsligt på ett ögonblick faller han i sömn igen och är åter en del av dem alla. Han agerar åter i det spel han gjort och tror att det är verkligt. Han tänker att han är den roll han skapat. Låt oss ytterligare fördjupa detta. En människa måste kunna säga: "Detta är inte jag" till alla sina roller och sina sånger, till alla uppträdanden som pågår inom honom, till alla röster som han tar för sina egna. Du kanske känner igen att man strax innan man somnar på natten, kan höra höga röster i sitt huvud. Detta är olika skenjag som talar. Under dagen talar de hela tiden, med enda skillnaden att du tar dem för "jag" – för dig själv. Men just innan du somnar sker helt naturligt ett avskiljande genom att förbindelserna bryts, mellan centra och mellan skenjagen för att möjliggöra sömn. Två eller flera skenjag kan hindra dig att sova. Därför hör du dem som flera röster som talar en kort stund, då de avskiljes från dig genom en naturlig process. Inre avskiljande innebär förmåga att inte bara säga: "Detta är inte jag" utan också ytterst att verkligen erfara detta för sig själv, erfara att det är sant att "Detta inte är jag", inte bara att tänka att det är så eller att försöka övertala sig själv att så är det eller säga; detta är vad arbetet säger.

När du befinner dig i ett obehagligt tillstånd och iakttar dig själv en god stund, kan du lägga märke till att alla möjliga sorters olika grupper av obehagliga skenjag försöker lägga sig i saken, det ena efter det andra. Detta beror på att negativa skenjag lever på att vara negativa. Deras liv består i negativt tänkande eller negativt kännande – dvs. förser dig med obehagliga tankar och känslor. Det är deras nöje att göra detta för det är deras liv. Det är viktigt att i arbetet noga iaktta förhållandet av eller njutandet av negativa tillstånd, speciellt dold njutning av dessa tillstånd. Grunden till detta är att om en person njuter av att vara negativ på något sätt och dessa är många, kan han aldrig avskilja sig från dem. Det är inte möjligt att skilja sig från något som du i hemlighet dras till. Saken är den att man identifierar sig med de negativa skenjagen genom dold dragning till dem och därigenom känner deras njutning, därför att vad du identifierar dig med, blir du. Människan omvandlas ständigt inombords till olika skenjag. Hon har inget bestående, men genom urskillning eller avskiljande kan hon skapa något bestående. Skiljelinjen går mellan vad som tycker om och vad som hatar arbetet.

Vi skall ännu en gång beröra området att iakttaga tal. Praktiskt sett, rör alla regler talet och hur man handskas med felaktigt tal. Det är nödvändigt att iaktta det *inre talet* och varifrån detta kommer. Felaktigt *inre tal* är grogrund inte bara för många framtida obehagliga tillstånd, utan också för felaktigt yttre tal. Ni kanske känner till arbetstermen *inre tystnad*.

Utövandet och betydelsen av *inre tystnad* är följande: För det första måste det gälla något avgränsat och bestämt och för det andra är det som att inte vidröra något. Det betyder att man inte kan öva *inre tystnad* på ett allmänt odefinierat sätt som t.ex. ett experiment under en viss tid, men man kan utöva det strikt gentemot något väldefinierat, något man vet och ser tydligt. Någon frågade: "Är utövandet av *inre tystnad* detsamma som att inte låta något komma in i

ens tänkande”? Svaret är: ”Nej. Det är inte detsamma. Vad man utövar inre tystnad med, finns redan i ens inre, och man måste vara medveten om det men inte ’vidröra’ det med ens inre tal, ens inre tunga. Ens yttre fysiska tunga tycker om att röra vid sår i munnen, som till exempel när man har en tand som smärtar. Detsamma gäller ens inre tunga. Om den gör det, så flyter ens inre sår in i ens inre tal och vecklar ut sig själv som inre tal i alla riktningar. Man har förstås iakttagit hur det inre talet alltid pågår i negativa tillstånd och att det präglas av många obehagliga fraser, som plötsligt kommer till uttryck i det yttre talet, kanske långt senare. Arbetet lär först att det är nödvändigt att vara försiktig med felaktigt yttre tal och senare med inre tal. I själva verket är felaktigt yttre tal mestadels orsakat av felaktigt inre tal. Felaktigt inre tal, framförallt giftigt och elakt inre tal, vållar ett inre elände. Detta är alla olika slags lögn, och detta är orsaken till att de har sådan styrka och varaktighet. Lögner är alltid mäktigare än sanningar, därför att de kan göra andra illa. Om man iakttar felaktigt inre tal, märker man att det är bara halvsanningar eller sanningar i fel ordning eller med något tillagt eller fråndraget. Det innebär således att ljuga för sig själv. Om man säger: ”Är detta verkligen sant”? Så kan detta stoppa det. Men det kommer att hitta andra lögner. Förr eller senare måste man avsky det. Om man njuter av det, kommer man aldrig att minska dess makt. Det är inte tillräckligt att avsky att tycka om det; man måste avsky det.

Allt detta hör till förädlandet av känslolivet. Mekaniskt tycker vi bara om oss själva, varför vi ogillar eller hatar dem som inte tycker om oss. En utveckling av varat är inte möjlig, detta är helt uppenbart, såvida inte känslolivet kan få en annan grund än denna självuppskattning. Med att visa hänsyn avses i arbetets mening att sätta sig själv i någon annans belägenhet. Detta omskrivs i evangelierna: ”Allt vad I viljen att människorna skola göra eder, skolen I ock göra dem.” (Matt: 7:12) Detta är en av de formuleringar i evangelierna som i arbetet kallas att visa hänsyn. Men man måste tänka igenom yttrandet på djupet för att verkligen förstå vad det betyder. Det har både en yttre och en inre betydelse. Om man säger: ”Jag tänker alltid på andra”, iakttag detta. Det är antagligen en buffert. Man ser inte alltid att man säger saker eller skriver saker som man, om man själv utsattes för dem, inte skulle tolerera ett ögonblick. Detta är en mycket intressant form av själviakttagelse, vilken innefattar att iakttaga ”inre tal”. *Inom en själv är alla andra hjälplösa.* Man kan draga in en människa i sin ”grotta” och göra vad man vill med henne i sitt inre. Man kanske är artig och belevad i vanliga fall, men i arbetet, som helt och hållet handlar om att förädla och organisera det inre livet, är detta inte tillräckligt. Det är hur man uppför sig i sitt inre i det liv som inte märks utåt, som verkligen räknas. Detta är mycket svårt att förstå. Man kanske tror att man redan vet detta. Men att *förstå* – ens börja förstå detta – tar många års arbete. När det inre stämmer överens med det yttre och när det yttre lyder det inre, kan man säga att människan äger en ”andra kropp”. Som det nu är, stämmer det yttre livet inte överens med det inre och kontrollerar vårt yttre liv vårt inre. Det inre växer genom att se det goda i något.

Nyligen talade vi om vad Johannes Cassianus säger om att en människa kan göra samma sak av olika anledningar. En människa kan handla av rädsla – rädsla för lagen, rädsla för sitt rykte, rädsla för vad andra skall tycka. Då handlar hon från det yttre. Hon kan också handla från sin äregirighet – och från flera andra utgångspunkter av eget intresse. Eller kan hon handla från det godas utgångspunkt, från att hon ser det goda i att handla på det sättet. Detta utvecklar den inre människan. Allt detta kan vara ett område för själviakttagelse. Även de första stegen av själviakttagelse har vissa effekter. De släpper in ljusstrålar i vårt psykiska mörker. Det är det psykiska livet vi måste tänka på i arbetet. Alla instruktioner i arbetet handlar om vårt psykiska liv, som är ett kaos. På detta sätt blir själviakttagelser djupare och förläggs värderingen av arbetet mer och mer till det inre. I detta börjar arbetet få effekter på varat, på det som är den verkliga människan.

Arbete på en själva är alltid detsamma. Det spelar ingen roll var man befinner sig. Man är alltid i kontakt med arbetet, om ens inre inställning är den rätta. Arbetet lär en vad arbetet på en själva innebär. Om ens inre inställning är felaktig, kan det inte det, på grund av att man lägger hinder i vägen. I all själviakttagelse, om den skall kunna bli fullständig, måste man iakttaga DET. Man måste kunna se alla sina reaktioner på livet och omständigheterna som DET i en själva och inte som "jag". Om man säger "jag" så händer ingenting. Utsagan "jag", känslan av "jag" omöjliggör förändring. Om man säger "jag" om varje negativt tillstånd, kommer man inte att kunna undfly det. Först ser människan sig själva som en och säger "jag" om allt som händer i hennes psykiska liv. För att kunna förändras måste hon bli två. Hon måste dela upp sig i DET och det iakttagande "jaget" – dvs. i två. Därefter kan hon långt senare bli en, en enhet. Det verktyg själviakttagelsen utgör, är som en kniv som skär bort det som inte är vi själva, från oss själva. Om man börjar förstå vad som menas med att säga: "Detta är inte jag", så har man börjat använda verktyget. När man verkligen kan säga: "Vad gör DET"? i stället för "Vad gör jag"? börjar man förstå arbetet. Arbetet går ut på att skapa en ny uppsättning reaktioner eller snarare nya sätt att ta saker. Så länge som man inte är något annat än vanliga livsreaktioner, kan man inte förändras. När man reagerar på ett nytt sätt inför vardagliga företeelser, har man börjat förändras. Man kan inte förbli densamma och samtidigt förändras. Om man alltid är densamma, betyder det att man alltid reagerar på samma sätt gentemot livet. Man insisterar på sin rätt att göra på sitt sätt. Själva idén om förändring förblir inte densamma. Arbetets idé förändras. Idén om själviakttagelse innebär att avskilja det vi har varit genom att inte vara följsamma med det vi iakttar. På detta sätt är själviakttagelsen ett sätt att förändra sig själva.

När man har börjat forma ett mäktigt mentalt arbetsverktyg, märker man att vad man än riktar in det på, hittar man nya användningsområden för det. Arbetet skapar ett nytt mottagningsinstrument i oss, en ny funktion för att taga emot intryck, både från det yttre och från det inre. Arbetet är uppdelat i delar som måste sammanbindas med hjälp av förståelsen. Varje del av arbetet, varje enskild idé, varje moment av läran, är liksom delarna av en radio. Låt oss likna det vid att de enskilda delarna i radion ligger på ett bord och man kan iakttaga dem. Om man vet tillräckligt, om man vet vad de är, kan man sätta ihop dem, så att apparaten börjar fungera och man kan höra alla möjliga sorters osynliga saker, som man annars ej kunde höra. När det gäller arbetet är delarna inte fysiska objekt som ligger på bordet utan psykiska – en idé, en tanke, en instruktion, en formulering, ett diagram osv. Om alla dessa delar fogas samman genom förståelse och värdering, bildar arbetet en ny struktur eller apparat inom en själva. Man organiseras om. Man har en ny psykisk organism inom sig. Arbetet är faktisk en fullständig organism, som förmedlas successivt del efter del. Alla delar är beståndsdelar av en verklig helhet. Om arbetet formas i en själva på detta sätt, bildas något nytt, ett nytt fint instrument inom en. Om man så anammar bara en enda del av arbetet rätt, med rätt förståelse, så kommer denna del att börja förändra en själva, genom att den kommer att förmedla nya inflytanden. Hela arbetet måste formas i människan. Detta kan ses som en annan kropp, en annan organiserad tingest i människan. Om man lever arbetet, så kommer det att kontrollera den man tidigare var. (*Psychological Commentaries on the Teaching of G.I. Gurdjieff and P.D. Ouspensky* av dr Maurice Nicoll, vol. I, ss. 213-217.)

Om pytagoreiska aktiveringsmetoder

(fortsättning)

Om meditation

Bland esoteriska aktiveringsmetoder innehar meditationen en särställning. All esoterisk skolning innefattar meditation, och alla esoteriska skolor anbefaller sina elever att meditera.

Meditation är självinitierad medvetenhetsaktivitet. Det handlar alltså om sådant tänkande som monaden själv utför, i motsats till sådana tankar och känslor som uppstår automatiskt och mekaniskt i höljena. Denna av monaden själv initierad, av monaden själv riktad tankeverksamhet är den enda, som har betydelse för medvetenhetsutvecklingen.

Bara därför att tänkandet är självinitierat och således av en högre kvalitet än de vanliga automatiska tankarna, är det inte nödvändigtvis sant och riktigt. Också hos skarpa och skickliga tänkare, såsom filosofer och vetenskapsmän, består tankeinnehållet ofta till stor del av fiktioner, det vill säga sådana mentala föreställningar som inte stämmer överens med verkligheten. Så är det därför att mänskligheten på nuvarande allmänna utvecklingsstadium kan på egen hand förvärva kunskap om endast (delar av) fysiska världen, lägsta världen i kosmos, men inte om någon av de 48 allt högre världarna, som kosmos består av; och det är omöjligt att med endast denna ringa kunskap om verkligheten veta något om tillvarons förnuftighet (livslagarna) och livets mening (monadernas medvetenhetsutveckling).

Det är därför som bara esoteriken ger kunskap i fullaste mening. Och av de olika försök, som sedan år 1875 gjorts att framställa den tidigare hemlighållna kunskapen om verkligheten och livet, är det bara hylozoiken, som har den begreppsmässiga exakthet och systematiska form som de mer mentalt bestämda studerande behöver.

Det självinitierade tänkandet, det verkliga tänkandet (till skillnad från höljesautomatiken), måste ha ett innehåll; det kan inte vara ett tanketomt tillstånd. I brist på verklighetskunskap har dess innehåll hittills (i filosofi och vetenskap) till stor del varit fiktivt. Men tack vare hylozoikens publicering är det numera möjligt att tänka idel verklighet och sanning, tänka verklighetsideer.

Meditation är, som inledningsvis sades, självinitierat tänkande. Men är detta en god definition av meditation i esoterisk mening? Nej, det är det inte, eftersom även det självinitierade tänkandet kan vara fiktivt, såsom just sagts. Definitionen av meditation i esoterisk mening måste vara snävare, så att den exempelvis lyder: "Meditation i esoterisk mening är självinitierat tänkande, vars innehåll är idel verklighetsideer."

Här skall förtydligas att ordet "verklighetsidé", såsom det används här och av Laurency, betyder "med verkligheten överensstämmande idé", inte vad slags "idé" om verkligheten som helst, och avgjort inte teologins, filosofins och den fysikalistiska vetenskapens "ideer" om verkligheten. Det förtjänar påpekas att ordet "idé" kommer från Platon, som därmed menade just verklighetsidé, idé från idévärlden (kausalvärlden).

Den nyss givna definitionen anger bara den nödvändiga utgångspunkten för esoterisk meditation, bestämmer vad den inte kan undvara. Därutöver kan esoterisk meditation ytterligare kvalificeras, alltså tillföras högre kvaliteter avseende såväl funktionstillståndet som medvetenhetstillståndet.

Sitt funktionstillstånd förbättrar den mediterande genom att flytta över sin dagsmedvetenhet från organismen till eterhöljet (ett första steg i den process som i yogafilosofin kallas "samadhi"). Medvetenhetstillståndet höjer han genom att öka graden av självmedvetenhet.

Om hylozoisk meditation

Om all esoterisk skolning innefattar meditation och om alla esoteriska skolor anbefaller sina elever att meditera, måste frågan ställas: Vilket särskilt slags meditation anbefaller en pytagoreisk skola? Eller uttryckt såsom den vanliga fråga, som eleverna ställer läraren, när han anbefaller dem att meditera: ”Vad skall vi meditera på?”

I en pytagoreisk skola blir lärarens särskilda svar på denna fråga: ”Vad har vi fått hylozoiken för, om inte för att meditera på den? Och vad skall vi meditera på, om inte på hylozoiken?”

Studiet av hylozoiken gör det möjligt att aktivera den högre mentalmedvetenheten, i första hand 47:5, perspektivtänkandet, det första rena mentaltänkandet. Tack vare att kunskapsystemets innehåll är idel verklighetsideer kan tänkandet därmed aktivera det övermedvetna mentala och senare även det kausala.

Tack vare sin överensstämmelse med verkligheten verkar det riktiga kunskapssystemet liksom en magnet, som gör det möjligt för esoterikern att automatiskt draga ut det väsentliga i allt vetande och renodla detta till verkliga mentalideer, sunda förnufts ideer. Vetande är inte detsamma som kunskap, utan nerdimensionering av kausalideerna (verklighetsideerna) till mentala fiktioner. Kunskap blir det först, sedan det befriats från fiktionerna.

Hylozoiken befriar oss från österländska symboliken, som hade till uppgift att uppöva ”intuitionen”. Hylozoikern förvärvar kausalintuitionen via perspektiv- och systemtänkande och essentialintuitionen genom kollektivmedvetenhet via telepatin.

Så länge individen ännu inte fått upp ögonen för att livets mening är medvetandets utveckling och därför inte beslutat att ägna en väsentlig del av sin kraft åt denna, så länge är han också hänvisad till att följa med mänsklighetens allmänna medvetenhetsutveckling, den långsamma lunken under årmiljoner. Så länge är det också en bisak, om hans subjektiva medvetenhetsinnehåll överensstämmer med verkligheten. Det är därför individerna kan utvecklas genom illusioner och fiktioner, även om det går mycket långsamt.

Men när individen väl insett att det gäller medvetenhetsutveckling och att det avsiktliga, målmedvetna, ändamålsenliga arbetet på denna medför snabbutveckling, blir befrielsen från illusioner och fiktioner huvudsaken.

Det är också därför, som uppfattningens exakthet och utrensandet av felaktiga föreställningar är så viktiga för den högre mentalutvecklingen.

Av mänskliga medvetenhetsutvecklingens sammanlagt 777 nivåer faller 70 på den högre mentalutvecklingen (47:5 och 47:4), alltså aktiveringen av först perspektivtänkandet (47:5) och senare av systemtänkandet (47:4). Om vi betänker att också den som avsiktligt och metodiskt arbetar med att utveckla sin medvetenhet, vanligen inte hinner avverka mer än en nivå per inkarnation, inser vi att också den högre mentalutvecklingen är en process, som kräver åtskilliga inkarnationers arbete. Den som däremot ingenting gör för sin medvetenhetsutveckling, kan stå kvar på samma nivå i hundra inkarnationer eller mer.

Alla pytagoreiska aktiveringsmetoder har karaktär av förformning. Att förforma betyder att forma något före något annat. I just detta sammanhang betyder det att individen i sitt vanliga funktionstillstånd (tankar och känslor) inför avsiktliga processer, som i någon mån efterliknar tänkande såsom detta yttrar sig i högre medvetenhetstillstånd, ger sitt tänkande en form som i väsentliga avseenden motsvarar den form det skulle ha i ett högre tillstånd. Meningen med att öva förformning är att stå beredd, när ett högre medvetenhetstillstånd plötsligt infinner sig, så att man kan använda det.

Arbetet med långa tankar är ett slags förformning, som efterliknar uppfattandet av en kausalidé. Det viktiga är att alla de tankar (element) som tillsammans bygger upp en lång tanke överensstämmer med sanningen eller verkligheten, alltså är verklighetsideer. Om en enda fiktion tillåts insmyga sig i den långa tanken, blir denna förfelad.

Särskilt betydelsefullt är att öva självmedvetenhet i samband med att man begrundar esoteriska sanningar, kosmiska ideer. I arbetets början är stunderna av självmedvetenhet vanligen sällsynta, mycket kortvariga och ganska torftiga; egentligen bara insikten ”jag har inte kommit ihåg mig själv”. Men senare, efter ihärdigt arbete, kan man få dem att komma oftare, vara längre och kan man också lägga mer i dem. Detta ”lägga mer i dem” betyder att man använder dem för begrundan och eftertanke på viktigare ting. Reflektera på, meditera över esoteriska sanningar, kosmiska ideer i tillstånd av självmedvetenhet! Dessa tillstånd är av högre kvalitet, så att man, när man befinner sig i dem, kan för ögonblicket förstå sådant man annars inte förstår. Därmed höjer man sin medvetenhetsnivå för tillfället, och upprepar man detta tillräckligt många gånger, blir nivåhöjningen mera bestående.

Såsom nämndes i artikeln ”Vad betyder oktaedern?” (*Den pytagoreiske kuriren*, sommarnumret 2012) är det särskilt åtta kosmiska ideer man kan meditera på med självmedvetenhet: 1) allts enhet; 2) allts tre aspekter; 3) nerdimensionering: 3 blir 7, 7 blir 49, de sju kosmiska sjuserierna, de sju strålarna eller departementen; 4) livslagarna; 5) medvetenhetsutvecklingen såsom livets mening; 6) de tolv essentiala egenskaperna; 7) Augoeides; 8) hierarki, skola, de äldre bröderna – ”det högre” i vidaste mening.

Mentalisering – inledning och teori

I de gamla esoteriska kunskapsordarna var tro icke tillåten. Där gällde det alltid att begripa och förstå, icke att tro. Redan i lägsta graden fick de invigda lära sig av med att tro. Detta var ett långsamt men grundligt förfarande, som började med att de fick lära sig skilja på tro och kritiskt antagandet. Tro är känslans absoluta och oresonliga övertygelse, oemottaglig för rättelse och förnuft. Det kritiska antagandet däremot är något som man låter gälla tills vidare, tills man fått veta. Därmed är man tillgänglig för förnuftsskäl och önskar rättelse.

Här är det nödvändigt förstå att ordet ”kritisk” inte betyder ”negativ”, ”avvisande”, eller något dylikt, utan enligt sin ursprungliga betydelse rätt och slätt ”bedömande”. Ordet kommer av grekiskans *krinô* – ”jag dömer, bedömer”.

Skillnaden mellan tro och kritiskt antagande är inte bara skillnaden mellan emotionalt och mentalt. Den är också skillnaden mellan mekaniska, automatiska funktioner i höljen – främst emotionelhöljet men också mentalhöljets lägre materia (47:7 och 47:6) – och avsiktliga funktioner i dessa höljen, och då främst i mentalhöljet. Tron är ett oflekterat, automatiskt, känslostyrt försanthållande. Det kritiska antagandet är reflekterande, avsiktligt, tankemässigt prövande.

I arbetet med att skilja mellan tro och kritiskt antagande är alltså avsiktlighet en särskilt viktig faktor. Avsiktlighet är riktad uppmärksamhet, vilket betyde av jaget riktad uppmärksamhet. Denna är monadens egen, självaktiva medvetenhet. Uppmärksamhet av lägre kvalitetsgrad beror på höljenas mekaniska och automatiska aktivitet och saknar därför betydelse för medvetenhetsutvecklingen. Ju mer avsiktlig individen är i sitt kännande och tänkande, desto mer och bättre aktiverar han dittills övermedveten emotional och mental medvetenhet. Detta sammanhänger med att det lägre, negativa emotionala alltid är mekaniskt, utanför vår avsiktliga kontroll, och desto mer ju lägre och mer negativt det är; och omvänt: ju högre, ju mer positivt det emotionala är, desto mer avsiktligt och medvetet kan det vara.

Oavsiktlig, mekanisk verksamhet i det emotionala och mentala är principiellt av ondo och skall hämmas av den som vill utveckla sitt medvetande. Endast i det fysiska kan mekanisk verksamhet vara av godo, därför att eterhöljet, som styr denna, är förhållandevis väl fungerande, i motsats till de i alltför stor utsträckning dysfunktionella emotional- och mentalhöljerna. Riktad uppmärksamhet skall odlas, framför allt i det mentala.

Avsiktlighet är en mental faktor, så att ju mer avsiktlig individen är i sitt vara och handlande, desto bättre kan han lyfta sin emotionalitet och mentalitet till högre slag. Lägre slags emo-

tionalitet, präglad av negativa känslor såsom vrede, hat, irritation, avund, självömkan med mera, kan inte uppstå i tillstånd av avsiktlig emotional och mental medvetenhet. Högre slags emotionalitet är mentaliserad emotionalitet, så att, enkelt uttryckt, känslan är mer förnuftig än begäret och fantasin mer förnuftig än känslan.

Att öva avsiktlighet i alla möjliga vardagliga situationer är en viktig pytagoreisk aktiveringsmetod.

Så länge människan befinner sig på emotionalstadiet, är hennes ”vilja”, det vill säga handlingsmotivet, övervägande av emotional natur. Mer än hon tror låter hon sig styras av emotionala impulser, som hon i efterhand rationaliserar. Allteftersom hennes mentalutveckling framskrider, lär sig människan emellertid att handla mindre på emotional impuls och mer efter mental förberedelse. I denna ingår reflektion och planering. Det handlar om att öka stunderna av avsiktlighet, riktad uppmärksamhet, på bekostnad av det myckna mekaniska och automatiska som sker i hennes tanke- och framför allt känsloliv. I denna mentala kontroll av det emotionala ingår även att avsiktligt sätta in en utvärderande paus efter viktiga intryck, så att det inte blir mekanisk reaktion på mottaget intryck. På detta sätt kan hon hindra att mycket av emotionalhöljets mekaniska och automatiska aktivitet tar sig uttryck i oönskade fysiska handlingar, såsom framvisande av negativa känslor, sårande tilltal med mera sådant.

En vanföreställning måste avlivas, nämligen den att det är studiets föremål, som ensamt eller huvudsakligen höjer medvetenhetens nivå. Så är det alltså inte, utan det är kvaliteten av den uppmärksamhet man skänker studiet, som också höjer medvetenhetens nivå. Studiet av det mest fulländat sanna och exakta kunskapssystem blir meningslöst, om lärjungarna inte skänker det den uppmärksamhet det förtjänar, inte tänker tillräckligt grundligt på det och med det. Lärjungarna behöver alltså studera icke endast kunskapen utan även sig själva. De behöver idka självakttagelse, se hur de onödigtvis begränsar sig genom ofullkomliga tankeprocesser, alltför korta och svaga tankar, mekaniska reaktioner i stället för avsiktligt och medvetet tankearbete, sömn i stället för vakenhet. Lärjungarna behöver även iakttaga sina egna automatiska antaganden och sedan antagandena bakom antagandena.

Riktad uppmärksamhet i det mentala betyder att tänkandet är självinitierat, reflekterande, aktivt urskiljande, inte passivt mottagande. Exempelvis utför tänkandet rimlighetsprövning genom att använda *reductio ad absurdum* och liknande redskap för urskillning. Också det egna arbetet med att bemästra hylozoikens mentalsystem är självinitierat tänkande.

Perspektivtänkandet är ett högre slags tänkande, som övervinner det lägre mentalas lyten och laster, såsom tvåvärt tänkande (tänkande i två absoluta motsatser: identitet och icke-identitet). I stället för motsatsparet identitet–icke-identitet använder perspektivtänkandet kategorin relation. I boken *Förklaringen*, dess avdelning Tio, har detta behandlats ganska utförligt, så det är onödigt att här gå in på detaljer om detta.

Systemtänkandet är det högsta slaget av mentaltänkande och bildar övergången till kausalmedvetenhet. Det är förmågan att tänka med hela system, liksom lägre tänkande tänker med begrepp. I takt med att systemtänkandet aktiveras kräver individen kunskapssystem för sin orientering i verkligheten, nöjer sig inte med systemlösa läror. Till sist finner han det mest överlägsna systemet, det hylozoiska kunskapssystemet. Bemästrandet av det hylozoiska systemet aktiverar kausalmedvetenheten, eftersom hylozoikens fakta är mentala nerdimensioneringar av kausalideer, verklighetsideer.

För individen innebär den högre mentalutvecklingen att han frigör sig från formativt tänkande (mekaniskt, automatiskt tänkande med enkla associationer, egentligen ett icke-tänkande), avemotionaliserar (mentaliserar) begreppen (*Förklaringen*, 10.2), tillägnar sig esoteriska och hylozoiska begrepp. Att man mentaliserar begreppen motsvaras i materieaspekten av att mentalhöljet lösgör sig från sammanvävnaden med emotionalhöljet, i medvetenhetsaspekten av man förvärvar perspektivtänkandet med dess strävan till begreppsklarhet. Att

man, medan man mentaliserar begreppen, aktivt tillägnar sig hylozoikens mentalsystem motsvaras i materiaspekten av att det från emotionalhöljet alltmer frigjorda mentalhöljet dras till, närmar sig kausalhöljet och i medvetenhetsaspekten av att man börjar kunna taga emot lägsta slags kausalideer (47:3).

Allt detta handlar om att nå allt bättre kontroll av det emotionala och mentala – de dysfunktionella medvetenhetslagen. De är dysfunktionella, emedan de inte ger kunskap om verkligheten, utan endast illusioner och fiktioner. Det mentala kan kontrollera det emotionala, och det kausala kan kontrollera det mentala. Innan kausalmedvetenhet ännu förvärvats i större utsträckning, kan individen kontrollera det mentala dels genom kontakten med Augoeides, dels genom att behärska det hylozoiska mentalsystemet. Denna kontroll över det mentala visar sin effektivitet i samma mån som individen med dess hjälp eliminerar fiktioner och grundlösa spekulationer.

Klara besked om medvetenhetsutvecklingens stadier är nödvändiga

Såsom den äldre publicerade esoteriken (1875–1950) framställde den mänskliga individens medvetenhetsutveckling, fick de studerande ingen ordentlig uppfattning om de olika stadierna i denna. I synnerhet mental- och kausalutvecklingen behandlades mycket knapphändigt och utelämnades ibland helt. Följande kortfattade redogörelse, hämtad ur *A Treatise on White Magic* (En avhandling om vit magi), av Alice A. Bailey, är ganska typisk och får belysa denna bristfällighet:

”Om de emotionala begären övervägande är riktade mot djuriska mål, fås en människa som har starka drifter, som lever för att tillgodose dessa. Om begäret är riktat mot behag och lycka, fås en människa som har en sinnlig, skönhetsälskande och nöjeslysten natur, som styres praktiskt taget helt av självisk strävan. Så är det genom alla de många graderna av begär, goda, dåliga och likgiltiga, tills individen får en annan inställning och därmed riktar om de emotionala energierna åt ett annat håll. Begäret blir längtan efter något högre. Frigörelsen från återfödelsens hjul uppnås, och människan befrias från reinkarnationstvänet.” Anf. arb., ss. 295-296

Den kommentar, som hylozoikern kan göra till detta, är att emotionalitetens förvandling och omriktande från sinnligt och själviskt begär till längtan efter högre ting sker på kulturstadiet, högre emotionalstadiet, medan friheten från reinkarnationstvänet vinnes först på enhetsstadiet, essentialstadiet, 46-stadiet, som är det första rent övermänskliga stadiet. (*Kunskapen om verkligheten*, 1.35.12; *Människans väg*, 11.16.4; *Livskunskap Ett*, 3.5.3.) Den som läser denna A.A.B:s redogörelse kan knappast få ett annat intryck än att individens utveckling går direkt från det högre emotionala (48) till det essentiala (46). Men mellan de båda nämnda stadierna ligger två, som här har utelämnats, nämligen (högre) mentalstadiet (47:5 och 47:4) och kausalstadiet (47:3 och 47:2). Ingen kan i evolutionen gå direkt från 48 till 46, hoppa över 47, även om mystikerna tror att de kan det.

Intressant nog uttalar A.A.B. tydligt på andra ställen att mentalstadiet är en nödvändig förutsättning för den högre evolutionen. Till exempel i *The Rays and the Initiations* (s. 462) säger hon: ”det är först när aspiranten bestämt fattar posto i mentalvärlden och i allt ökande mån håller sin medvetenhets fokus där, som det blir det möjligt för honom att göra verkligt framsteg i byggandet av bron” (den bro som avses är den bro, antahkarana, lärjungen måste bygga mellan första- och andratriaden). Likaså: ”*det verkliga byggandet av antahkarana sker först när lärjungen börjar vara bestämt fokuserad i det mentala* och när således hans mentalmedvetenhet fungerar intelligent och medvetet.” (Anf. arb. s. 446, kursiverat i originalet.)

Denna brist på sammanhang och faktiska motsägelser mellan det A.A.B. säger i *White Magic* och det hon säger i *Rays* är också en konsekvens av bristen på system i den äldre publicerade esoteriken.

I hylozoiken har de olika slagen av medvetenhet fått entydiga sifferbeteckningar enligt de atommaterielag de tillhör – 49, 48, 47, 46 osv. Tack vare detta framställningssätt visar hylozoiken på tydligast möjliga sätt dels i vilken ordning dessa olika slag av medvetenhet aktiveras i medvetenhetsevolutionen, dels att inget slag av medvetenhet kan hoppas över.

Tron att människan direkt från det högre emotionala når enheten eller ”föreningen med gud” hör som sagt till mystiken men inte till esoteriken. (*Livskunskap Tre* 8.1.12; *Livskunskap Fem* 5.8.1,2.) Utdraget ur *White Magic* ovan uttrycker alltså mystikerstadiets tro, medan utdragen ur *Rays* uttrycker esoteriska lärjungastadiets (humanitetsstadiets) vetande.

Många esoterikstuderande, som ännu inte gjort sig förtrogna med hylozoiken, har en ofullständig förståelse av det mentalas utveckling till kausalt. Denna förståelsens ofullständighet är rotad dels i deras tidigare erfarenhet av mystik och kvarvarande tendenser till denna, dels i okunnighet om grundläggande esoteriska fakta, i detta fall okunnighet om de fem stadierna i den mänskliga medvetenhetsutvecklingen och de medvetenhetsslag som i tur och ordning aktiveras på dessa stadier. Mystiken är ett nödvändigt stadium i människans medvetenhetsutveckling men är i sig otillräcklig. Hade det räckt med mystik för att nå femte naturriket, hade vi inte behövt esoteriken, hylozoiken, och inte heller planethierarkins lärare för mänskligheten (ett exempel på *reductio ad absurdum*).

Allt detta nyss anförda visar nödvändigheten av ett kunskapssystem för esoterikerns orientering i verkligheten och livet. Och när det gäller det viktigaste arbetet, det för egen och andras medvetenhetsutveckling, måste systemet ge klara och entydiga besked om denna medvetenhetsutvecklings olika stadier. Det säger sig självt att de som har att arbeta på att gå igenom en process, kan göra detta så mycket bättre och mer effektivt, om de har åtminstone någon förhandsvetskap om de olika stadier processen innefattar. En fördel av många med ett riktigt system är att den vetskap det ger inte behöver vara omfattande eller särskilt detaljerad för att ändå tillräckligt klargöra vad det är fråga om. Detta beror på att ett sådant system består av idel fakta och att dessa satts in i sina rätta sammanhang. Hundra fakta insatta i sina rätta sammanhang, i ett system, är av större värde än tio tusen fakta framlagda huller om buller.

Hylozoikens publicering inleder en ny epok

Laurencys verk, att åter skänka oss den pytagoreiska hylozoiken, var inte resultat av en enskild människas, inte ens en grupp människors beslut och handlande. En dylik särskilt viktig handling, som faktiskt markerar en bestämd epok i esoterikens fortgående publicering, kan överhuvudtaget inte utföras på mänskligt utan endast på övermänskligt initiativ, det vill säga såsom ett led i planethierarkins plan. Hylozoikens, det pytagoreiska mentalsystemets återframträdande i vår tid är en avsiktlig och medveten akt och gåva av planethierarkin.

Publiceringen av hylozoikens system markerar inte bara ett kvantitativt språng utan även ett kvalitativt sådant. Den handlar alltså inte bara om att den tidigare (1875–1950) exoteriskt bekantgjorda delen av den esoteriska kunskapen genom hylozoikens publicering (1950–) utökats med nya fakta, även om också detta gjorts (de fem viktigaste nämndes i förra delen av denna uppsats, se höstnumret 2012), utan lika mycket om 1) att tidigare publicerade fakta gjorts mentalt bättre begripliga och 2) att alla viktigare fakta, både äldre (före 1950) och yngre (efter 1950), satts i ett system, något som tidigare inte funnits exoteriskt.

Planethierarkin avser alltså något bestämt med att låta publicera hylozoiken i vår tid. Denna avsikt skall man därför inte taga lätt på. Vi har fått ett system. Det hade vi inte förut. I sitt publicerade skick efter år 1875 var esoteriken i stort sett framställd såsom en systemlös lära. Av teosoferna gjorde främst Leadbeater betydelsefulla försök till systematisk framställning, men han saknade likväl vissa viktiga fakta för att dessa försök skulle bli framgångsrika (*Kunskapen om verkligheten*, 3.2.12-16). Att det numera finns ett system, innebär en kvalitativ skillnad, som har både individuella och kollektiva konsekvenser. För den enskilde

studerande betyder det att det förväntas av honom att han lär sig bemästra systemet. Vad betyder det? Det betyder att han ägnar systemet ett så ingående studium att det blir till sist levande i hans förståelse, att han kan tänka hylozoiskt, draga korrekta slutsatser ur systemet och med hjälp av det, att han kan bevisa dess överlägsenhet över alla andra system. För kollektivet, det vill säga den del av mänskligheten som alls är mottaglig för esoteriska ideer, betyder det att det förväntas av dessa människor att de inser att all mentalt begreppsmässig – alltså förnuftsbestämd, icke fantasibestämd – uppfattning av esoteriken i fortsättningen måste utgå ifrån och bygga på hylozoikens system. Denna kollektiva insikt betecknar i själva verket inledningen av en ny epok inte bara i esoterikens publicering utan även i den mänskliga medvetenhetsutvecklingen.

Fortsättning i vårnumret 2013.

Tack

Vi tackar alla bidragsgivare för frikostiga penninggåvor som inluttat till verksamheten. Vi tackar också vår trogna medarbetare i Skövde, CK, som fortsätter att lämna oss rättelser av iakttagna fel i texter publicerade på våra hemsidor, på såväl www.hylozoik.se som www.veidos.se. Red. hoppas att fler av DPKs läsare följer CKs fina föredöme.

Stöd mottages tacksamt

Finner Du denna nättidning värd att stödja även ekonomiskt, så kan Du sätta in Ditt bidrag på plusgirokonto nr 441 76 46 – 9, Institutet för hylozoiska studier. Allt gåvor, stora som små, mottages tacksamt. Du stöder oss även genom att köpa böcker och andra skrifter från Foenix förlag.

Till slut

vill vi önska alla våra läsare och medarbetare en god jul och ett gott nytt år 2013 (64 Aqu.).

Bilaga:

Böcker från Foenix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införelse i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år fram-

ställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. "Är världen upp och ner?" är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ATT FÖRSTÅ DET JUDISKA INFLYTANDET. Av Kevin MacDonald.

Alltsedan antiken har judiska befolkningar upprepade gånger nått en ställning av makt och inflytande inom västerländska samhällen. I denna boks första del diskuteras judiska bakgrundsegenskaper, som gynnar förvärvet av inflytande: etnocentrism, intelligens och rikedom, psykologisk intensitet, aggressivitet, med fokus huvudsakligen på etnocentrismen i dess historiska, antropologiska och evolutionära sammanhang. Bokens andra del avhandlar sionismen, som i nutiden är det viktigaste exemplet på den judiska etnocentrismen. Sionismens historia kastar ljus över en inom hela det judiska samfundet pågående dynamik, vari de mest radikala elementen till slut drar hela samfundet med sig. I den tredje delen granskas den neokonservativa rörelsen, som med George W. Bush kom till makten i Förenta staterna. I förbund med praktiskt taget hela det organiserade amerikanska judiska samfundet är neokonservatismen en judisk förtruppsrörelse med nära förbindelser med de mest extrema, nationalistiska, aggressiva, rasistiska och religiöst fanatiska elementen inom Israel.

Kevin MacDonald är amerikan, professor i psykologi vid California State University i Long Beach. Han är främst känd som författare till en trilogi om judendomen som gruppevolutionär strategi. Den sista av dessa tre böcker har utgivits även på svenska: *Kritikkulturen: En evolutionär analys av judiskt engagemang i 1900-talets intellektuella och politiska rörelser*.

Engelska originalets titel: *Understanding Jewish Influence*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2012. Limhäftad med mjuka pärmar. 176 sidor. Pris: 150 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskogs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

FOINIX FÖRLAG

Box 92085

541 02 Skövde

adelskog@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditionsavgift. Betalning göres till plusgirokonto nr 441 76 46 – 9 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!